

lægges under en af Magistratens Afdelinger, og dog ikke betydelige nok til derfor at indsætte en egen Borgemeister, som man derfor kunde finde det rigtigt at overdrage paa eget Ansvar og Tilsvær til en communal Bestillingsmand, der havde samme Oprindelse som Borgemeisterne. Da Udvalget ikke tør benægte, at Magistraten kan behøve en saaledes begrænset Medhjælp af (formeentlig ikke over 2) Raadmænd, skal det foreslaae en forandret Affattelse af § 9.

Af det Foregaaende vil det være klart, at Udvalget kun undtagelsesvis kan finde det tilstedeligt at bryde den regelmæssige Forvaltningsorden ved for særlige kommunale Hverv, som dog altid kun bør være af forbigaaende Natur, at indsatte særlige Bestyrelsescommissioner. At dette kun kan skee med Magistratens Samtykke, er en Selvefølge; men der sees ingen Grund til, at det, som efter Udkastets § 10, kun kan skee „paa Magistratens Andragende“, da Forslaget til en saadan Foranstaltning ligeaavel maa kunne udgaae fra Borgerrepræsentationen.

Blandt de i § 11 særligen opførte Bestillingsmænd maa det erkjendes, at Skoledirecteuren og Stadsconducteuren, samt Stadsingenieuren og Stadslægen have en saa vigtig og i mange Henseender saa selvstændig Stilling, at det maa findes passende at give Borgerrepræsentationen Indflydelse paa deres Valg. Dette kan imidlertid ikke finde Anvendelse paa Fattigdirecteuren; thi skøndt den Borgemeister, der erholder Ledelsen af Stadens Fattigvæsen, ganske vist vil behøve betydelig Medhjælp (rimeligvis, foruden det egentlige Concoirpersonale, ikke af 1, men af 2 særlige og velkønnede Bestillingsmænd), er denne dog ikke af saadan Betsaaffenhed, at der kan være Anledning til at spække den Myndighed, Magistraten og navnlig det af sammes Medlemmer, som skal bære Ansvar for denne omfattende og byrdefulde Forvaltningsgreen, bør have over Valget. Det vil derfor werde foreslaaet, at „Fattigdirecteuren“ udgaaer, hvilket da selvfølgelig ogsaa vil blive Tilfældet med Hensyn til § 12.

Den Forandring, som vil blive foreslaaet i sidstnævnte §§ Bestemmelser om Affædigelsen, finder sin Begrundelse i, hvad derom ovenfor udsærligen er udsærligt.

Ligeledes vil man ovenfor finde angivet Grundene for den Indstilling at udsærlige Bestemmelserne om Magistratens Deeltagelse i Borgerrepræsentationens Forhandlinger, og at samle disse i en egen Paragraph. Naar der herved tillige er forbeholdt Afgang til ved særlige Anledninger at tilkalde ogsaa Andre — ligesom ogsaa nu Politidirecteuren og Fattigdirectionen møde ved Drøftelsen af de dem vedkommende Budgetaffnit — saa turde dette være et Middel, som, benyttet med Skjønsomhed, kan bidrage til Sagernes rette Oplysning og spare megen Vidtløftighed, og for hvis Misbrug der neppes er Grund til at frygte, naar det betinges af, at baade Repræsentationen selv og Overpræsidenten ere enige om dets Anvendelse.

Udvalget er med Udkastet enig i, at Communens aarlige Budget og senere Tillægsbevillinger bør kunne vedtages og bringes i Udsærlise uden Regeringens Stadsæstelse, og det skal ingenlunde bestride Udkastets Grundsaetning, at til en saadan Vedtagelse udsærlig en sammestemmende Beslutning af begge Communalbestyrelsens Afdelinger. Derimod kan Udvalget paa ingen Maade tiltræde den Mening, at hvor saadan Enighed ikke opnaaes, der skal det have sit Forblivende ved „det løbende Aars Positioner“, fordi den anseer den Saetning, at det Bestaaende skal vedblive at bestaae, indtil det paa lovlig Maade bliver forandret, for uanvendelig paa et Budget eller en Tillægsbevilling, som netop ikke er noget Staaende, men kun er gjældende for et enkelt Aar, eller for en bestemt Foranstaltning, og saaledes ikke kan overføres paa et andet Aar eller en anden Foranstaltning. Et Exempel vil bedst oplyse dette.

Hvis Magistrat og Borgerrepræsentanter ikke kunne blive enige om, enten man i næste Aar skal brolægge en vis Gade med fløvede eller tilhugne Stene — altsaa dertil bevilge